

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10SŽi/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200368
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1015200368.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu Bc. Ing. D. G., bytom T., právne zastúpený Mgr. Janou Blahovou, so sídlom Šintavská 6, 851 05 Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 49024/2014-23-II zo dňa 30. decembra 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/55/2015-29 zo dňa 19. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/55/2015-29 zo dňa 19. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v á .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 49024/2014-23-II zo dňa 30.12.2014, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 1098/2014-34-I zo dňa 03.12.2014, ktorým ministerstvo podľa § 2 ods. 1, § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“) a podľa § 46 a §47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nevyhovelo žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie týkajúcej sa sprístupnenia všetkých súdnych rozhodnutí v konaniach, v ktorých žalovaným bola Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky začatých po 01.01.2010, a tým na základe predmetnej žiadosti požadované informácie nesprístupnil, nakoľko požadované informácie v žiadosti nemá k dispozícii, a rozklad žalobcu zamietol.

Podľa právneho názoru krajského súdu zo znenia zákona č. 211/2000 Z.z. nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek resp. pokynov toho, kto žiada o poskytnutie informácie, taktiež z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu

ukladala získať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca upravovať či spracovať materiály žiadané žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v ich dokumentácii nenachádzajú. Zo zákona č. 211/2000 Z.z. taktiež nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť, majúc za to, že rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú v jej informačnom systéme alebo poskytnúť oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona č. 211/2000 Z.z., keďže žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. má slúžiť iba ako nástroj spoločenskej kontroly a nie ako prostriedok na zneužitie práva. Žalovaný uviedol, že nedisponuje požadovanými informáciami.

Krajský súd ďalej uviedol, že sprístupňovanie súdnych rozhodnutí náleží jednotlivým súdom v zmysle zákona č. 757/2004 Z.z. po vykonaní opatrení na ochranu práv a právom chránených záujmov. V prípade, ak by žalovaný mal vyhovieť žiadosti žalobcu, musel by, podľa vlastného vyjadrenia, vytvárať nové informácie, ktoré by získal nahliadnutím do tisícok spisov, jednalo by sa o nezanedbateľné sumarizovanie (vyhľadávanie, kopírovanie a anonymizovanie) tisícok rozhodnutí na základe pokynu žalobcu, čo by viedlo k mareniu činnosti príslušného organizačného útvaru. Žalovaný tvrdil, že nepostúpil žiadosť inej povinnej osobe z dôvodu, že nemal vedomosť o povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii. Aj v prípade, ak by žalovaný postúpil žiadosť žalobcu jednotlivým súdom možno konštatovať, že vyčlenením rozhodnutí, v ktorých ako účastník konania vystupuje žalovaný z existujúcej databázy súdov, by došlo k spracovaniu a vyčleneniu nového súboru, a teda k vzniku novej informácie, ktorou momentálne súdy bez ďalších úkonov (spracovania) nedisponujú.

Podľa názoru krajského súdu, keďže žalobca žiadal o súdne rozhodnutia (t. j. všetky rozhodnutia, či už procesné, v merite vecí, právoplatné, neprávoplatné), v ktorých je žalovaným Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, je zrejmé, že takéto rozhodnutia boli žalovanému ako účastníkovi konania doručované a má ich vo svojej dispozícii. I keď teda žalovaný žiadanými informáciami disponuje, požadovaný rozsah údajov, o ktoré žalobca žiadal, potreba ich spracovania, by viedli k úplnej eliminácii reálnej schopnosti žalovaného plniť verejné úlohy ktorému zverujú príslušné osobitné predpisy. Ministerstvo spravodlivosti SR je ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo. V rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom vykonáva správu súdov v oblasti personálnej, finančnej, organizačnej a ekonomickej. Plní ďalšie úlohy podľa zákona, a to: pripravuje právnu úpravu v oblasti ústavného práva, trestného práva, občianskeho práva, obchodného práva, rodinného práva, konkurzného práva a medzinárodného práva súkromného, vykonáva štátny dohľad nad činnosťou Slovenskej komory exekútorov, nad činnosťou Notárskej komory Slovenskej republiky, v zákonom ustanovenom rozsahu nad činnosťou súdnych exekútorov a nad činnosťou notárov, vykonáva v zákonom ustanovenom rozsahu kontrolu nad dodržiavaním podmienok organizovania a priebehu dobrovoľných dražieb, vykonáva v zákonom ustanovenom rozsahu kontrolu nad zriaďovateľmi stálych rozhodcovských súdov, stálymi rozhodcovskými súdmi, rozhodcami a disciplinárnu právomoc nad rozhodcami oprávnenými rozhodovať spotrebiteľské spory, zabezpečuje výkon znaleckej činnosti, prekladateľskej činnosti a tlmočnickej činnosti a vydávanie Zbierky zákonov Slovenskej republiky a Obchodného vestníka, zabezpečuje zastupovanie Slovenskej republiky na Európskom súde pre ľudské práva a zastupovanie Slovenskej republiky v konaní pred Súdny dvorom Európskej únie, zabezpečuje plnenie úloh súvisiacich s členstvom Slovenskej republiky v Eurojuste, zabezpečuje tvorbu a uskutočňovanie štátnej politiky a koordináciu plnenie úloh v oblasti ľudských práv. Rozhodnutia súdov, v ktorých je žalovaný účastníkom konania, nie sú výsledkom rozhodovacej činnosti žalovaného, tak ako to má na zreteli § 2 ods. 1 zákona.

V zmysle ustálenej súdnej praxe, zo zákona č. 211/2000 Z.z. nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhľadávať alebo dokonca

spracovávať materiály požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe jeho dokumentácii nenachádza a ani to, aby povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Je zrejmé, že pred poskytnutím informácii požadovaných žalobcom, by bolo povinnosťou žalovaného v záujme dodržiavania zákona o ochrane osobných údajov vykonať anonymizáciu všetkých rozhodnutí, t.j. spracovať údaje, ktoré má k dispozícii.

Krajský súd poukázal na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, podľa ktorej účelom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavy SR“) a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (a zároveň účelom zákona č. 211/2000 Z.z.) nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žiadateľa (II. ÚS 184/03), ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“ tak, aby nedochádzalo k paralyzovaniu činnosti orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ktorých účel činnosti ustanovujú samostatné zákony (III. ÚS 96/2010-14).

Na základe uvedeného sa potom krajský súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, že žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá si vyžaduje zber a spracovanie žalobcom požadovaných informácií a následne vytváranie novej kvantitatívnej informácie v zmysle požiadaviek žiadateľa. Je zrejmé, že žalobcom žiadané informácie nemala povinná osoba k dispozícii, keďže ju nemala k dispozícii v takej forme, ako ju žalobca žiadal sprístupniť a ktorú možno bez úpravy sprístupniť. Jej vytváranie, resp. spracúvanie by si vyžiadalo vykonanie úkonov, ktoré nesmerujú k výkonu právomoci povinnej osoby, pričom následne by sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie prípadne, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa názoru žalobcu nemožno povinnosť povinnej osoby podľa § 12 zákona č. 211/2000 Z.z. považovať za mocenský pokyn žalobcu žalovanému, pretože ide o zákonnú povinnosť žalovaného. Žalobca je tiež názoru, že anonymizáciu rozhodnutí nie je možné subsumovať pod názor ústavného súdu, na ktorý sa odvoláva krajský súd vo svojom odôvodnení.

Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že sa nedomnieva, že vyhľadávanie príslušných spisov, vybratie z nich meritorných rozhodnutí a ich anonymizáciu možno považovať za kvalifikované spracovanie existujúcich informácií, a teda vytváranie nových informácií. Podľa názoru žalobcu ide o mechanické vyhľadávanie existujúcich informácií.

Podľa názoru žalobcu ním požadované informácie, súdne rozhodnutia týkajúce sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v konaniach, v ktorých v mene štátu konal žalovaný, sa týkajú aj rozhodovacej činnosti žalovaného.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne prerokoval vec a verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 19.02.2016. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.05.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. 1098/2014-34-I zo dňa 03.12.2014 podľa § 2 ods. 1, § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. a podľa § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nevyhovelo žiadosti žalobcu o poskytnutie informácie týkajúcej sa sprístupnenia všetkých súdnych rozhodnutí v konaniach, v ktorých žalovaným bola Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky začatých po 01.01.2010, a tým na základe predmetnej žiadosti požadované informácie nesprístupnilo, nakoľko požadované informácie v žiadosti nemá k dispozícii.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009 správny orgán uviedol, že informácie nie je možné sprístupniť, keďže požadované informácie nemá k dispozícii. V záujme vyhovenia žiadosti by musel správny orgán vytvárať nové informácie, ktoré by musel získavať nahliadnutím do tisícok spisov. Išlo by o nezanedbateľné sumarizovanie tisícok rozhodnutí na základe pokynu žalobcu, ktoré by mohlo v končenom dôsledku viesť až k zmareniu činnosti príslušného organizačného útvaru.

Ministerstvo ako povinná osoba po tom, čo dospelo k záveru, že informácie požadované v žiadosti nemá k dispozícii sa s prihliadnutím na § 15 os. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. zaoberalo aj možnosťou postúpenia žiadosti inej povinnej osobe, ktorá by požadované informácie mohla mať k dispozícii. Avšak vzhľadom na požadované informácie, muselo ministerstvo konštatovať, že nemalo vedomosť o povinnej osobe, ktorá má požadované informácie k dispozícii. Z toho dôvodu postupovalo podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z.

Na rozklad žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 49024/2014-23-II zo dňa 30.12.2014 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a a rozklad zamietol. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj s jeho odôvodnením.

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie

žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom ako aj žalobcom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu je vecne správne. Odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobcova žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku, ktorá si vyžaduje zber a spracovanie žalobcom požadovaných informácií a následne vytváranie novej kvantitatívnej informácie v zmysle požiadaviek žalobcu.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.05.2009, podľa ktorého „Zo znenia zákona o informáciách však nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie obsahu spisov, prípadne že informáciou by malo byť (štatistické) spracovanie údajov zo stoviek spisov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada. Takisto nevyplýva zo zákona o informáciách jeho využívanie na získanie takých informácií, ktoré by následne žiadateľ (resp. iné subjekty) využil, napr. pri svojej podnikateľskej činnosti alebo inak na získanie majetkového alebo iného prospechu, ani možnosť (tretích osôb) získania napríklad rôznych dokumentov o právnych úkonoch, ktoré sú súhrnom množstva údajov či dohôd a postupov rozličného charakteru, požívajúcich rôznu právnu ochranu. Rovnako z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získavať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály, požadované žalobcom ako žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii, a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy, ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o informáciách. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú.“

Z konania je zrejmé, že žalobcom vyžiadané informácie nemala povinná osoba - žalovaný k dispozícii, keďže uvedené informácie nemal žalovaný v takej forme, ako to žalobca žiadal sprístupniť, a ktorú môže sprístupniť bez úpravy. V danom prípade by musel žalovaný vyhľadávať, zhromažďovať, vyhodnocovať, spracovávať materiály požadované žalobcom ako žiadateľovi o informácie a výsledkom tohto postupu by bolo vytvorenie novej informácie požadovanej žalobcom, a teda nie ako tvrdí žalobca, že by išlo iba o mechanické vyhľadávanie existujúcich informácií.

Uvedený postup by však nesmeroval k výkonu právomoci povinnej osoby - žalovaného, ale žiadosť by sa stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Z uvedeného dôvodu žalovaný ako aj krajský súd nepopreli žalobcove právo na informácie, keď uzavreli, že pri štruktúre, v akej žalobca informácie požadoval, nebolo povinnosťou žalovaného jeho žiadosti vyhovieť. Niet pochyb, že vybavenie žalobcovej žiadosti spôsobom v nej požadovaným by prinášalo pre žalovaného personálne a technické problémy. Účelom zákona č. 211/2000 Z.z. nie je paralyzovať činnosť orgánov verejnej moci ako povinných osôb, ale zabezpečiť poskytovanie informácií verejnosti „primeraným spôsobom“ (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 96/2010-14 zo dňa 09.03.2010).

Na námietku žalobcu, podľa ktorého súdne rozhodnutia týkajúce sa náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v konaniach, v ktorých v mene štátu konal žalovaný sa týkajú aj rozhodovacej činnosti žalovaného odvolací súd uvádza, že je nedôvodná. S poukazom na § 13 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov odvolací súd konštatuje, že krajský súd dospel k správne mu záveru, keď vyhodnotil, že vyžiadané súdne rozhodnutia nie sú výsledkom rozhodovacej činnosti žalovaného (§ 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z.).

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľa sa krajský súd v rozhodnutí dôkladne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil ako vecne správny.

Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 246c ods.1 a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.